

Kam dokáže človeka doviest nenávisť, strach a túžba po pomste?

BARBARA ABEL

**SLEPÁ
NENÁVISŤ**

Lindeni

Slepá nenávisť

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Barbara Abel

Slepá nenávisť – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

SLEPÁ
NENÁVISŤ

BARBARA ABEL

SLEPÁ NENÁVISTĚ

Z francúzštiny preložila
Zuzana Szabóová

Ljndeni

*Zo srdca ďakujem Jeanovi-Paulovi,
ktorý mi, hoci z opačného konca sveta,
poskytol vzácnu pomoc.*

Hladko vklázla na voľné miesto pri chodníku. Na prvý pokus. Bravúrne zvládnuté pozdĺžne parkovanie však Letícii náladu nezlepšilo.

– Vypni nintendo, Milo, sme tu, – povedala automaticky.

Chalan na zadnom sedadle s hrou v ruke vôbec nevnímal okolie.

Vystúpila z auta, cestou vzala diplomatku, Milov školský batoh a dve nákupné tašky. Na otvorenie zadných dverí už nemala voľnú ruku. Ťukla lakťom do okna a naznačila synovi, že nebude naňho vyčkávať.

– Milo, švihni si, lebo mi ruky odpadnú!

– Počkaj! Musím si to uložiť.

V Letícii naloženej ako mulica to vrelo a synova ľahostajnosť priliala olej do ohňa.

– Milo! – okríkla ho, lebo parkovanie bola asi jediná vec, ktorá ten deň prebehla bez problémov. – Okamžite vylez z auta a na nintendo môžeš zabudnúť. Týždeň sa ho nedotkneš!

– Jasné, – vzdychol si, ale oči od konzoly neodtrhol.

Pošuchol sa zadkom na kraj sedadla, spustil nohy na chodník a slimačím tempom sa súkal z auta.

– Buď taký láskavý a zatvor dvere.

– Letícia! – ozvalo sa jej za chrbtom a ten hlas ju prikoval k zemi. – Môžeš na chvíľočku?

Otočila sa. Tifany. Stála tam, len niekoľko metrov od nej. V bežeckej súprave, pot jej stekal cícerkom, tvár sa leskla, na čelo sa jej prilepilo niekoľko prameňov vlasov. Dala si riadne do tela a teraz bez dychu čakala na odpoveď. Nedočkala sa. Uhla pohľadom, podišla k Milovi a postrapatila mu šticu.

– Máš sa, kamoš? – spýtala sa milo.

– Ahoj, Tatifany! – odvetil chlapec s úsmevom od ucha k uchu.

Rozhorčená Letícia bola dvoma skokmi pri nich, schmatla Mila za ruku, pevne ju zovrela a odtiahla ho za seba.

– S ním sa rozprávať nebudeš! Zakazujem ti to! – zaspela pomedzi zuby.

Tifany sa proti jej výpadu neohradila.

– Letícia, prosím... Môžeš na pár slov?

– Choď dnu, Milo! – zavelila chlapcovi mama.

– Mami...

– Povedala som domov! – zahriakla ho tónom, ktorý nepripúšťal vyjednávanie.

Milo zaváhal, potom sa trucovito odviekol k domu. Keď ich už nemohol počuť, Letícia znova zaútočila na Tifany.

– Varujem ťa, ty chudera bláznivá, ak sa k nemu ešte raz priblížiš, vyškriabem ti oči!

– Pozri, Letícia, ak nevieš pochopiť, že som nikdy nemala v úmysle...

– Sklapni! – zasyčala a pobúrene privrela oči. – Ušetri ma svojich trápnych výhovoriek! Neverím ti ani slovo.

– Nie? A čomu teda veríš?

Letícia ju prebodla mrazivým pohľadom.

– Je mi úplne jasné, o čo ti ide, Tifany. Ale varujem ťa. Ak sa Milovi znova niečo stane, zavolám políciu.

Tifany vyzerala úprimne prekvapená. Spýtavo pozrela na Letíciu, nebola si istá, ako to myslí. Po chvíli akoby odrazu pochopila, že nič neprinúti Letíciu zmeniť názor, vzdychla a vôbec sa nepokúsila skryť, ako ju jej správanie zabolelo.

– Neviem, o čom blúzniš, ale jedno je isté: s tým svojím stihomamom si úplne vedľa. Skús mi aspoň trochu veriť, prosím ťa. Ak nie kvôli mne, urob to pre Mila. Lebo takto ho pomaly ale isto ničíš.

Chlapičova mama posmešne zdvihla obočie a v očiach sa jej kruto zablysko, ako keď rozbúrené nebo náhle pretne blesk.

– Pravda, keď ide o to zničiť dieťa, v tom sa vyznáš, – vyhlásila takmer lichotivo.

Zaucho dopadlo skôr, ako si Letícia vôbec všimla, že ruka letí. Sotva vyslovila posledné slovo, na líce jej s hlasným plesnutím dopadla Tifanina pravačka. Mladá žena otrasená úderom vypleštila oči. Nákupeň tašky v rukách a ďalší náklad vážili prinajmenšom tonu. Pustila všetko na zem a zarazene si chytila líce.

– Na to nemáš právo! – vybuchla Tifany, slzy na krajíčku, akoby chcela svoj čin ospravedlniť.

Zlomok sekundy stáli oproti sebe, pripravené skočiť si do vlasov. Aj by k tomu došlo, keby nenávistný stret dvoch žien náhle neukončil výkrik.

– Letícia!

Z dverí jedného z domov, toho, do ktorého pred chvíľou vošiel Milo, vybehol muž a prihnal sa k nim.

David. Objal Letíciu okolo pliec a v obrannom postoji ju zakryl vlastným telom.

– Ona ma udrela! – zakvílila ešte v šoku z útoku.

– Narážky niekedy zabolia väčšími než zaucho, – jachtala Tifany sama zdesená z toho, ako sa hádka zvrtila.

David na ňu nemilosrdne zagánil. Hľadal správne slová a po chvíli na ňu výhražne namieril ukazovák.

– Tentoraz si zašla príďaleko, Tifany. Podáme žalobu.

Stisla zuby. Všetko sa v nej búrilo, horko-ťažko zakryla vnútorný zmätok. Chvíľu trvalo, kým dostala emócie pod kontrolu, preglgla slzy a zmierená prikývla.

– Ako myslíš, David. Len aby si vedel, medzi nami je obrovský rozdiel, lebo ja teraz už nemám čo stratiť.

David pozbieral tašky rozhádzané po zemi, odviezol Letíciu do domu a tresol dverami. Tifany osamela. Triasla sa ako osika a musela chvíľu počkať, kým bola schopná pokračovať v ceste.

Zastala pred dverami susedného domu, z vrecka na teplákoch vybrala kľúč a vošla dovnútra.

Pred siedmimi rokmi

PRVÁ KAPITOLA

– Na zdravie!

Tri ruky vyleteli dohora, dva poháre so šampanským a jeden pohár vody jednohlasne zaštrngali. Výbuchy smiechu, uzrozené pohľady, pokyv-kávanie hlavou a sprisahanecké úsmevy. David so Sylvainom si uchlipli, šampanské zašumelo v hrd-lách. Letícia postavila svoj nedotknutý pohár na stôl a pohládila si brucho, ktorého viditeľné oblíny hovo-rili za všetko.

– Od začiatku tehotenstva si nevypila ani kvapku alkoholu? – spýtal sa Sylvain.

– Nie, ani kvapku, – prisvedčila hrd.

– Moja žena je svätica, – láskavo si ju doberal Da-vid. – Nevieš si predstaviť, čo podstupuje, aby mal náš syn najlepší štart do života. Žiadny alkohol, nijaká soľ ani tuk, minimum cukru, zelenina dusená v pare, ovo-cia, koľko sa do nej zmestí, žiadne červené mäso, veľa rýb, joga, plávanie, klasická hudba, večierka ako na zá-kladnej...

Vzdychol si a dodal:

– Posledných šesť mesiacov je náš život doslova hrozná otrava!

– Nie som svätá, ale tehotná, to je rozdiel, – ohradila sa Letícia a za vtipkovanie na svoju adresu plesla manžela po stehne.

– Nehovoriac o tom, že ma mučí zásadami správnej výchovy. Chúďatko chlapec! Môžem ti povedať, že mu nebude vždy do smiechu.

– Už riešite výchovu? – začudoval sa Sylvain.

– Jasné! – prikývla celkom vážne. – Neskoro uvažovať nad riešením problémov, keď sa na teba zosypú.

– A čo také preberáte?

– Je toho veľa. Musíme byť jednotní, nikdy si pred dieťaťom neprotirečiť, do troch rokov žiadne cukríky, do šiestich ani glg koly, nintendo najskôr v desiatich...

Sylvain obdivne hvizdol.

– Myslím, že keď vás bude mať plné zuby, stačí, keď mu kývnem, a prebehne k nám.

David pozrel na hodinky.

– Možno sme mali s prípitkom počkať na tvoju polovičku, – povedal Sylvainovi. – Bude sa na nás hnevať.

– Ani náhodou. Po prvé, neznáša šampanské, a po druhé, nechcela nás obmedzovať a nechať nás čakať. Ona... V poslednom čase je trochu unavená.

– Keď sme pri tom, prečo šampanské? – spýtala sa Letícia. – Úplne by stačila fľaška vína.

Sylvaina otázka zaskočila. Očividne narýchlo nevedel prísť na odpoveď, na ktorú by mu skočili, a tak len jachtal akési „nuž“ a „pretože“ a „vieš...“

– Nie, neviem, – odvrkla Letícia náramne pobavená kamarátovými rozpakmi.

Rozpakmi, ktoré jej nasadili chrobáka do hlavy. Človek nepotrebuje dôvod, aby otvoril fľašu fajnového

šampanského, a už vôbec nie, aby sa vypilo... Vlastne áno! Fľašu šampanského prinesie, keď chce oznámiť dobrú správu.

Letícia Sylvaina podozrievavo sledovala, vytušila, že niečo nie je s kostolným poriadkom, a chystala sa prinútiť vtáčika, aby zaspieval. Odrazu jej svitlo.

– Je tehotná! – vykrikla a vypla sa v kresle.

– Čože? – koktal čoraz zmätenejší Sylvain.

– Budete mať bábätko? – rozžiaril sa David.

– Nie! – zvolal Sylvain. – Teda, vlastne...

Zvonček pri vchodových dverách ho zachránil pred neodvratným znemožnením. Letícia vyskočila na rovné nohy, vystrčila brucho a hnala sa do predsieni.

– Gratulujem! – zahlaholila, než zmizla.

– Neprezraď ma! – zaprosíkal. – Sľúbil som, že na ňu počkám a oznámime vám to spolu.

Vydesený sa otočil k Davidovi.

– Zabije ma!

David sa rozosmial a vstal, aby priateľa vystískal.

– Vitaj v klube! V ktorom je týždni?

– V treťom mesiaci.

Keď Letícia otvorila dvere, žiarila od radosti.

– Zlatičko! – vyhrkla so smiechom. – Naše deti budú vyrastať spolu. Úžasné!

Nedala Tifany čas nadýchnuť sa a hodila sa jej okolo krku.

DRUHÁ KAPITOLA

Keď David neskôr spomínal na ten večer, prvá sa mu vybavila dokonalosť okamihu, neskutočné šťastie vyžarujúce z každého pohľadu, gesta či slova. Plány do budúcnosti, prísluby, smiech a napokon celkom jasný pocit, že človek si rodinu vyberá a nikto mu ju nemôže nanútiť a že on, sirota vyrastajúca bez kotvového lana, konečne našiel domovský prístav. Ako bezprizorné dieťa, ktoré vláčili z jednej náhradnej rodiny do druhej, ťažko napredoval po strmej ceste životom, veď rovnováha medzi dobrom a zlom je vratká, sto ráz zabľúdl, sto ráz sa na poslednú chvíľu spamätal, aby po ňom nakoniec chňapla ruka spravodlivosti a on musel začať od nuly.

Späť na začiatok.

Jeho začiatkom bola ona. Letícia. A žubrienka, ktorú chovala v brušku. Jeho žabiatko. Syn, ktorému dá všetko, čo sám nedostal, ktorého povedie za ruku a ukáže mu správnu cestu. Hovoril o „správnej ceste“, lebo bol presvedčený, že „priama cesta“ neexistuje. Je len ilúziou, vidinou, na ktorú lákame deti, aby sme ich prinútili zaradiť sa. Nevytŕčať. Nepútať pozornosť. Kráčať priamo vpred, skloniť hlavu, neobzerať sa naľavo ani napravo.

No to iste!

V živote nie je nič priame. Život sa podobá na rozľahlú pláň posiatu hrbolmi a výmolmi, ktoré treba obchádzať, na akýsi labyrint posiaty pascami, v ktorom nijakej priamej cesty niet.

Najkratšia cesta z bodu A do bodu B?

Tá, ktorú poznáš.

Lenže nech robíš, čo robíš, akokoľvek ju označuješ, na konci cesty nájdeš zakaždým to isté.

To si myslel David.

Prinajmenšom kým nestretol Letíciu.

Urobil, čo všetci ostatní. Vybral si jedinú vyznačenú trasu, most zavesený nad priepasťou, nijaký pevný bod ani zábradlie. Žiadne bezpečnostné zábrany, ktoré by človeka trpezlivo a s láskou priviedli na úpätie svahu dospelosti.

A tak padal.

Najskôr to boli drobné priestupky. Marihuana v trinástich, kokaín v pätnástich, čerstvý adolescent a už na štartovacích blokoch behu za prachmi, plány vo pred odsúdené na neúspech, zlí kamaráti. Nasledovala pekelná špirála. Krádeže vystriedali vážnejšie prečiny. Vláračky, lúpeže, prepadnutia.

Dva roky v polepšovni.

Po prepustení prvý pokus znova vyliezť na most a pokračovať v ceste. David sa chytal všetkého, čoho sa dalo, ale veľa toho nebolo. Pár kusov lana, ktoré veľmi rýchlo povolili, ale najmä prehnuté dosky. Klzký povrch, šmyk a bol tam, kde predtým. Ďalšie štyri roky, tentoraz vo väzení za ozbrojenú lúpež.

Keď odchádzal z druhého výkonu trestu, sľúbil si, že sa tam nikdy nevráti. Opäť vyšiel na most a šiel

vpred, nech to stojí, čo to stojí. Spočiatku sa plazil (ako umývač riadu v čínskej reštaurácii, aby si mohol dovoliť izbu pre slúžky za tristo eur mesačne – bez teplej vody, bez kúrenia, zato so záchodom na chodbe a švábmi na stenách). Neskôr pokľačiaccky (ako vodič autobusu s ďalšou izbou pre slúžky, ale priestrannejšou, s teplou vodou a kúrením, stále bez záchoda, ale aj bez švábov). A potom sa postupne po kúskoch dvíhal a narovnával, zakaždým si vyskúšal rovnováhu jednu nohu po druhej, netlačil na pílu. Trvalo to niekoľko rokov.

V dvadsiatich siedmich rokoch bol zamestnaný v nemocnici ako pracovník údržby a prenajímal si garsónku s kúpeľňou.

Tam skrížil cestu Letícii. Nie v garsónke, ani v kúpeľni, ale v nemocnici.

Jej cesta bola skôr dobre udržiavaná, nahladko vyasfaltovaná diaľnica vinúca sa naprieč malebným krajom. Všade naokolo zeleň, tu a tam ovocný strom, jeden či dva vršky a ďalej už len lúky a polia, kam oko dovidí, až k ničím nezastretému obzoru. Kým jej dve bezpečnostné zvodidlá neprerazil kamión.

Stalo sa to v noci, keď svet necháva za sebou nedeľu a vydáva sa na cestu k pondelku. Keď už je reč o ceste, presne o ňu šlo. Letíciini rodičia sa vracali z návštevy u priateľov, a nebolo ani príliš neskoro, sotva minula polnoc. Uháňali po diaľnici. Pršalo, ale to je iba detail, na ktorom nie je nič zaujímavé. Mimochodom, podobne ako na samotnej udalosti. Šlo o bežnú nehodu, akých človek vidí kopu. Ocitol sa v nesprávnej chvíli na nesprávnom mieste a stali sa obeťami toho, čo Letícia neskôr nazvala trojitým „to“. Križovatka, kamión a zrážka.

Mama bola na mieste mŕtva. Teda, tak sa to hovorí, ale realita bola trochu iná. Auto prudko vybočilo z vozovky, ju vymrštilo dopredu a pristála celkom inde – na poli pri ceste. A tam takmer okamžite zomrela.

Otec žil ešte týždeň. Týždeň medzi životom a smrťou, ktorý Letícia strávila pri jeho lôžku a z izby vyšla iba veľmi zriedka, keď šla na pár hodín domov, aby sa vyspala, osprchovala a prezliekla.

A stretla sa s Davidom.

Len čo ju zbadal, vo chvíli, keď na nej spočinul očami, na prvý pohľad sa do nej zamiloval. Sedela na chodbe, kým otca operovali. Tvár mala strhanú žiaľom, oči červené od plaču a nos zodratý od vrečkoviek, ale nemohol si pomôcť, pripadala mu očarujúca, dojímala ho, pocítil neodolateľnú túžbu podať jej ruku a pomôcť jej prekonať skúšku a možno ju chvíľu sprevádzať na smútočnej ceste.

Nasledujúce mesiace jej pripadali naozaj zvláštne. Bezodná bolesť zo straty rodičov neľútostne zápasila s najopojnejším pocitom. Letícia sa bláznivo zamilovala. Jedináčik, ktorého jediným blízkym príbuzným bol odrazu vzdialený strýko a dvaja bratranci, s ktorými sa posledný raz stretla v detstve, sa chytil Davidovej ruky, ako sa topiaci uprostred oceána chytá záchranného kolesa. Spočiatku, keď ešte netušila, ako sa to vyvinie, zožieral ju pocit viny, veď túžila po mužovi, ktorého stretla pri otcovej smrteľnej posteli, myslela naňho, miesto aby oplakávala rodičov, pristihla sa, ako sa usmieva a sníva... A predsa sa naňho hnevala, že je tam, akoby sa ju usiloval rozptýliť od smútku, a nenávidela ho za to, čo jej, popravde, robilo tak dobre.

Slepé uličky, jednosmerky, zachádzky aj protismer. Istý čas prešľapovali na mieste, než sa rozhodli vykročiť vpred a aspoň sa pokúsiť prejsť časť cesty spoločne.

Po roku a pol sa presťahovali do domu po Letíciiných rodičoch, do domu, v ktorom prežila detstvo a nevedela sa odhodlať predať ho alebo prenajať. Predstava, že múry, ktoré ukrývajú väčšinu jej spomienok a príbeh ich rodiny, budú patriť cudzím ľuďom, bola neprijateľná. A keďže rodinu už nemala, mimochodom ani on nie, rozhodli sa, že jednu vybudujú. Svoju.

David v tento nový začiatok uveril a zaľal sa. Boli na dobrej ceste, o tom nepochyboval. Spolu zdolajú hory, budú kráčať ruka v ruke a bude to krásna cesta!

Prvý raz po dlhom čase hľadel do budúcnosti s dôverou, hoci možno pozabudol na jeden drobný detail: čokoľvek človek urobí, akúkoľvek trasu si vytýči, na konci cesty nájde zakaždým to isté.

TRETIA KAPITOLA

Netrvalo dlho a zoznámili sa s Tifany a Sylvainom Geniotovcami. Manželský pár približne v rovnakom veku ako Letícia a David, okolo tridsiatky, býval v susedstve, ich záhrady oddeľoval iba živý plot. David čoskoro zistil, že Sylvain počúva jeho obľúbené hudobné skupiny, ako King Crimson, Pink Floyd či Archive. Letícia zas doslova zachránila Tifany pred kulinárskou katastrofou, keď sa jej raz večer minul olivový olej. Požičala jej fľašu „za studena lisovaného oleja“, a keď ju Tifany nasledujúce ráno vrátila, Letícia ju zavolala na kávu. Suseda pozvanie neodmietla, a tak vznikol rituál, ktorý by za nič na svete neporušili.

Obe dvojice sa niekoľko týždňov oťukávali, spočiatku opatrne, neskôr otvorenejšie. Napokon sa spriatelili.

Ich domy boli navlas rovnaké zvonka aj pokiaľ ide o rozmiestnenie miestností. Z ulice sa ponúkal pohľad na bielu fasádu, vchodové dvere z lakovaného dreva, veľké okno na prízemí, dve menšie na poschodí, šikmú strechu so strešným oknom. A tiež na komín, ktorý sa u jedných ani u druhých už nepoužíval. Oba domy mali na zadnej strane terasu vedúcu do takmer dvadsať metrov dlhej záhrady. U Brunellovcov sa z nej stal skôr

trávnatý dvor, ktorý David z času na čas pokosil. Veľmi starostlivo a nemenej vkusne navrhnutá a upravená záhrada Geniotovcov bola dielom Tifany, záhradníčky, ktorá pracovala v mestskej rastlinnej škôlke. Záhony s kvetmi, bylinky a popínavé rastliny, kríky a kroviny sa delili o priestor hýriaci farbami a vôňami v každom ročnom období. Na konci záhrady dostala miesto zeleninová záhradka, ktorou sa Tifany bez rozpakov a falošnej skromnosti rada pochválila.

Po niekoľkých mesiacoch sa mladé páry stali nerozlučnými priateľmi. Bezprostredné susedstvo prispelo k zblíženiu, ktoré každý z nich patrične ocenil. Bolo také ľahké sa stretnúť či na chvíľu vo dverách, alebo pri víne a jedle stráviť spoločný večer, zabávať sa, debatovať, počúvať hudbu a meniť svet.

A keď Letícia a Tifany s trojmesačným odstupom otehotneli, boli všetci na vrchole šťastia.

Milo Brunelle zaplakal prvý raz v utorok popoludní a spôsobil búrku emócií, ktoré zaplavili srdcia a život jeho rodičov. Tifany so Sylvainom prišli novorodenca obdivovať hneď nasledujúci deň. Letícia podala bábätko priateľke, ktorá ho opatrne vzala do náručia.

– Ach, aký je malinký!

Jemne si ho pritisla na brucho. O tri mesiace „mladšie“ dieťaťko zatiaľ pohodlne stočené do kľbka v mamiinom brušku sa pri dotyku s Milom hneď pomrvalo, akoby už chcelo čosi povedať kamarátovi, ktorý sa preňho zanedlho stane viac než bratom.

Konečne prišiel na svet aj Maxime Geniot. Jedného rána po trinástich hodinách trápenia. Ostrá bolesť prenikajúca celým telom z jedného konca na druhý,

márne výkriky, ktoré nezmiernili čoraz neznesiteľnejšie utrpenie. „Ja už nevládzem, urobte niečo, aby sa to skončilo, prosím!“ A sľub, že sa to už nezopakuje, že to bolo posledný raz.

Chlapček sa narodil s úsvitom nového dňa. Mama stíchla, aj otec mlčal, obaja sa spamätávali, obaja dojatí, šťastní a očarení hľadeli na dieťa.

Bol to vyčerpávajúci deň. Po telefonáte novopečeného otecka sa prihnali príbuzní oboch čerstvých rodičov. Rodičia, bratia a sestry s manželkami, manželmi a detičkami, každý túžil obdivovať novorodeniatko prvé. Zhŕkli sa okolo mamičky a radili a komentovali a gratulovali.

David s Letíciou boli zdržanlivejší. Po telefóne sa spýtali, ako sa Tifany cíti, a do malej izby sa dohrnuli až nasledujúci deň. Rozplývali sa nad chlapčekom.

Boli skutočnými priateľmi.

A najmä, nedávno všetko zažili na vlastnej koži.

Ešte v ten večer, kým obe mamičky, jedna v pôrodnici a druhá doma, čičíkali svojich drobčiekov, David vzal Sylvaina na pánsku jazdu po baroch. Pripíjali na Maxima a na Mila, na manželky, na priateľstvo, na budúcnosť, a keď už boli pri tom, tak na celý svet, na krásne zajtrajšky, na skvelých otcov, ktorými sa celkom isto stanú. Dávali si poriadne do nosa, popíjali dlho a úmerne tomu sa im rozväzoval jazyk.

Mohol za to alkohol, únava alebo pretlak emócií? Sylvain omámený tak trochu všetkým si po chvíli vylial srdce a zdôveril sa Davidovi s mnohými vecami: s názorom na manželstvo, rodinu, výchovu detí, ako na to pôjde pri Maximovi, lebo rola otca má zásadný význam. Bude sa synovi skutočne venovať,

bude pozorný, vnímavý, cháпavý, láskavý, a nie ako jeho otec, ktorý stále sedel doma a na všetko len hundral. Na decká, na hluk, na hudbu, na fastfoody, na videohry, na kamarátov... Na celý život. Nevedel žiť, presne to bol jeho problém! A ani komunikovať. Nebol schopný vyjadriť rozumne svoj názor a pritom nekritizovať. Lebo kedysi bolo všetko lepšie. Za jeho mladých čias.

– Za jeho mladých čias bolo všetko ako dnes a navyše úplne nahovno! – vykrikol Sylvain s dôrazom na každom slove.

– A teraz si už s otcom rozumieš? – chcel vedieť David, pre ktorého bola táto téma stále citlivá. Premýšľal nad svojimi rodičmi, najmä po Milovom narodení, lebo si uvedomil, aké je také dieťaťko zraniteľné, krehké a bezbranné.

A mučivá otázka, ktorú si kládol v detstve, sa znova vynorila a mätala ho, odkedy sa stal otcom: ako môže niekto opustiť vlastné dieťa?

Sylvain, netušiac, ako sa jeho priateľ v duchu zožiera, sa zahľadel do prázdna a mykol plecami.

– Ja som sa túžby po cháпavom otcovi zriekol, on zas oželel predstavu o dokonalom synovi. Žijeme s tým, čo máme. A nesťažujeme si.

David zamyslene prikývol. Aj on si zaumienil, že bude najlepším otcom, hoci sa na rozdiel od Sylvaina nemal s kým porovnávať.

Obaja muži sa odmlčali. Ale keď si David po chvíli uvedomil, že uviazli v priepasti temných myšlienok, navrhol ďalšiu rundu a zmenil tému.

– Ako ste sa vy dvaja s Tifany spoznali? Nikdy ste o tom nehovorili.

Otázka Sylvaina prekvapila. Na okamih sa na Davida zarazene zadíval, akoby to bola od kamaráta ne-miestna zvedavosť.

– Nie je to pekný príbeh, – zamumlal.

David si pomyslel, že zle rozumel. Najskôr sa rozpačito a zároveň všetečne zasmial, potom sa skúmavo zahľadel na Sylvaina, akoby sa chcel presvedčiť, že žartuje.

Sylvain zvieral v ruke pohár a pochmúrne civel na purpurovočervenú tekutinu, akoby sa v nej odrážala tragédia.

– Kašli na to, – zašomral napokon.

David nenaliehal. Zmietal sa medzi neodbytnou zvedavosťou vyvolanou priateľovou nezvyčajnou reakciou a tiesňou, ktorá na nich doľahla, a radšej si zahryzol do jazyka. Alkohol rozpínal čas, dodával situácii zvláštnu atmosféru, niekde medzi ťažobou a nepochopením. Sylvain meravo sedel a David sa necítil vo svojej koži. Pozrel na hodinky.

– Tri hodiny. Najvyšší čas ísť domov.

Pozviechal sa zo stoličky a zatackal sa. Aby získal rovnováhu, zachytil sa operadla stoličky, na ktoré si zaviesil bundu, vzal ju a začal sa obliekať.

– Stalo sa to pred piatimi rokmi, – zamumlal Sylvain, no ani sa nepohol. – Tifany pracovala v tom čase ako farmaceutka.

– Hm?

David v pomykove znehybnel. Sylvain sa naňho utrápene zadíval, zaťal zuby, stisol pery.

David sa pomaly zviezol späť na stoličku.

ŠTVRTÁ KAPITOLA

– Môj najlepší kamarát sa volal Stéphane. Stéphane Legendre. Poznali sme sa od detstva, dá sa povedať, že sme spolu vyrastali, takmer ako bratia. Bol to vzťah na život a na smrť. Stéphane úspešne vyštudoval medicínu a založil si ambulanciu všeobecného lekára. Bol veľmi sebavedomý, dosť si na sebe zakladal, taký ten pekný chalan, ktorý nepochybuje o ničom, najmä nie o svojom šarme. Skrátka, chuj! Ale bol to môj najlepší kamoš. Raz neskoro popoludní mi úplne vyplašený zavolať. Pred tromi dňami naordinoval pacientke liek, ktorého zloženie bolo v predpísaných dávkach jednoznačne škodlivé pre tehotné ženy. Lenže pacientka bola v treťom mesiaci a on sa jej „zabudol“ spýtať. Jej vôbec nenapadlo čohokoľvek sa obávať. Slepá dôvera, však to poznáš: keď mi to predpísal lekár, budem to užívať. Výsledok sa dostavil. O dva dni, teda deň pred Stéphánovým telefonátom, prišla o dieťa. Gynekológ hneď odhalil súvislosť medzi potratom a liekom a okamžite volal Stéphánovi. Zaskočený a v panike poprel predpísané dávkovanie a tvrdil, že dávky uvedené na recepte plod nijako neohrozili. Nasledovala búrlivá výmena názorov, padali výhražné slová: žaloba, uj-

ma, náhrada škody a všetko, čo k tomu patrí. Keď Stéphane zložil, docvaklo mi, že je v koncoch, že sa už vidí odsúdený za závažné profesionálne pochybenie, že mu naparia vysoké odškodné a zákaz výkonu povolania, možno skončí vo väzení.

Sylvain sa odmlčal, hrýzol si spodnú peru, ale po chvíli pokračoval.

– Vysvetlil mi, že jednoznačne ho môže usvedčiť iba recept. A ja som sa ho ako debil spýtal: „Takže, ak nie je recept, nie je dôkaz?“ Presne tak. Je to jednoduché. Stačí ho vziať a nahradiť iným, na ktorom bude predpísané vhodné dávkovanie. Stačí... To sa ľahko povie, ale ťažšie urobí. A kópia? Stéphane ma ubezpečil, že o tú sa postará on. Podľa adresy pacientky sme vytypovali lekárne, kde si mohla liek vybrať. Boli dve. Zašiel som do prvej hneď vedľa domu, v ktorom bývala. Nevedel som presne, čo vlastne urobím, čas tlačil, ak bol recept jediným dôkazom Stéphanovej viny, dalo sa predpokladať, že bude v celej záležitosti kľúčovým prvkom. S najväčšou pravdepodobnosťou bolo už neskoro. Rozhodol som sa improvizovať. Kým som čakal v rade, poobzeral som si to tam a sledoval, čo a ako robí lekárnička. Práve si vzala recept od zákazníčky predomnou, vydala jej liek a predpis vložila do zásuvky. Prišiel rad na mňa. Predstieral som, že ma bolí hrdlo, spýtal sa jej, čo by mi poradila, a ona mi odporučila, aby som šiel k lekárovi. Posmešne som vyprskol a zdôveril sa jej, že lekárom neverím. „Všetci sú šarlatáni. Prídete s boľavým hrdlom a oni vám diagnostikujú nádor na prostate!“ To ju rozosmialo a ja som si pomyslel, že je pekná, keď sa smeje. Dala mi sprej do hrdla, zaplatil som a odišiel.

Sylvain s povzdychom pokrčil plecami a pokračoval.

– Blížil sa koniec otváracích hodín. Stavil som všetko na jednu kartu, vrátil sa do lekárne, povedal jej, že s hrdlom som na tom lepšie a ďakujem, ale teraz by som ju chcel pozvať na pohárik do baru vedľa. Zasmiala sa, zaváhala, povedal som: „Iba na jeden“, odbila ma, vraj mám zavolať kamošov. Posmešne som vyprskol a zdôveril sa jej, že už ani kamošom neverím. „Je to banda darmožráčov! Pozvete ich na pohárik a oni sa dožadujú večere.“ To ju ešte väčšmi rozosmialo a ja som si pomyslel, že je naozaj pekná, keď sa smeje.

Ticho. Lútosť. Možno výčitky svedomia.

David sa nevedel dočkať pokračovania.

– Dostal si sa k tomu receptu?

Sylvain prikývol.

– Kým sa vzadu prezliekala a balila si veci. „O minútku som späť,“ zašvitorila, než vošla do zadnej miestnosti lekárně. Všetko sa zbehlo veľmi rýchlo. Bez rozmýšľania som vběhol za pult a prekuřtral zásuvku. Pamätám sa, ako som v duchu odpočítaval sekundy. Do šesťdesiat. Na šesťdesiatke som to musel vzdať. Bolo to príliš riskantné. Okrem toho, nemal som istotu, že ide o správnu lekáreň, ale šťastena bola na mojej strane. Našiel som ho dosť rýchlo, recepty boli uložené podľa dátumu a Stéphanovo pismo som rozpoznal na prvý pohľad. Mal som u seba ďalší recept, ten, ktorý mal Stéphanie pacientke predpísať. Dokonca som bol taký duchaprítomný, že som naň dal pečiatku lekárne položenú vedľa pokladne. Bez svedkov som recepty vymenil a všetko som uložil na miesto. Stéphanie medzičasom zašiel za pacientkou, aby sa s ňou stretol a porozprával, pokúsil sa pochopiť, čo sa stalo... a vy-